

Conciliis provincialibus variorum locorum, compressa est; hæc autem et si tandem ab eadem Apostolica sede, & provincialibus Conciliis comprimi potuisset, non tamen æquè commode ac facile.

Idem ad testimonium S. LEONIS responderi potest. Iudicavit enim S. Leo, necessarium Concilium generale Chalcedonense, vt eius auctoritate destrui posset id, quod perperam egerat Concilium generale Ephesinum secundum. At hanc non fuisse absolutam necessitatem, sed aliqualem duntaxat, perspicuum est ex Concilij Ariminensis irritatione. Fuit enim Ariminense Concilium generale, & frequentissimum, ac longè celebrius Ephesino secundo, & tamen à Pontifice Damaso sine vllius generalis Concilij præsidio irritatum fuit. De qua re vide epistolam Damasi ad Episcopos Illyrici, & epist. 52. Basilij ad Athanasium.

Eodem modo exponere cogimur testimonium ISIDORI; nam quod ipse ait, ante Constantini imperium Ecclesiam diuisam fuisse in varias hæreses, quia non dabatur Episcopis facultas congregandorum Conciliorum, & eo modo plebium docendarum: si absolute intelligatur, apertissime falsum est. Nam & ante tempora Constantini plurimæ hæreses sunt à Conciliis Episcoporum penitus sublatae, & extinctæ, & post tempora Constantini, non defuerunt hæreses nouæ, quæ Ecclesiam longissimo tempore vexauerunt. Certè Nestorianæ, & Eutychiandæ hæreses nunquam penitus eradicari potuerunt, & tamen post Constantini tempora exorta sunt, & in iis extirpandis Concilia generalia sæpius laborarunt. Id igitur solum Isidorus significare voluit, tempore Constantini Concilia generalia celebrari cœpisse, atque iam rem ad comprimendas hæreses vtilissimam existisse.

Iam verò quid S. EUGENIUS sibi voluerit, explicat ibidem Victor Vticensis. Scribit enim Eugenium mentionem fecisse Concilij generalis, & transmarinorum Ecclesiarum, cum vocaretur ad conferendum de fide cum Arianis; non quod non essent in Africa viri doctissimi, qui tunc possent committi cum Episcopis Arianis, sed quod existimabat transmarinos doctores, si in Africam venissent, liberius acturos causam fidei, cum non essent subiecti Regi VVandalorum, cui Africani Episcopi subiecti erant. Nec tamen mentitus est Eugenius, cum ait, causam fidei esse communem, & se non posse sine transmarinis Episcopis causam illam suscipere; nam etsi absolute licebat ei conferre cum Arianis de fide, vt sæpe alias in eadem regione contulerant Catholici cum Donatistis, tamen non expediebat eo tempore, & proinde nec licebat sine manifesto periculo. Itaque verè non poterat Eugenius sine transmarinis collegis prouinciam illam suscipere, non quia deerat auctoritas, sed

A quia deerat oportunitas; nec iniquitas, sed prudentia fuit, tyranni illius petitionem sententiæ ambiguitate eludere.

Restat VLTIMA illa obiectio, de Baptismo hæreticorum, quæ soluitur duobus modis. PRIMVM enim fortasse non est verum, quod Augustinus putabat, quæstionem illam non potuisse finiri ante Concilij generalis sententiam. Nam Concilium generale primū fuit Nicænum tempore Constantini celebratum. Scribit autem S. HIERONYMVS in Dialogo contra Luciferianos, illos ipsos Episcopos, qui cum Cypriano decreuerant hæreticos esse rebaptizandos, postea contrarium protulisse decretum. Ex quo colligitur, eos Episcopos tandem sententiæ Stephani Romani Pontificis acquieuisse, qui tamen omnes mortui sunt ante tempora Nicæni Concilij.

Idem quoque Hieronymus in libro de scriptoribus Ecclesiasticis, scribit Dionysium Alexandrinum in sententiam Cypriani de rebaptizatione concessisse; quod etiam indicat Eusebius lib. 7. historia, cap. 4. & tamen constat eundem Dionysium paulò post mutasse sententiā, nec fuisse ausum rebaptizare quendam hominem, quem cerò conflabat ab hæreticis baptizatum, vt idem refert Eusebius lib. 7. histor. cap. 8. Quid, quod ipse etiam Augustinus in epistola 48. ad Vincentium suspicatur Cyprianum retractasse sententiam suam? Itaque probabile est, etiam ante Nicænum Concilium, auctoritate sedis Apostolicæ, quæstionem illam apud omnes Catholicos fuisse finitam, sed etiam si quæstio finita non fuisset vsque ad Concilij plenarij determinationem, vt Augustinus dicit, non tamen inde colligere oporteret, non potuisse finiri; nam licet Apostolicæ sedi cooperantibus provincialibus Conciliis controuersiam illam finiendi auctoritas non deesset, maluerunt tamen sancti illi Pontifices differre in tempus aliud magis opportunum absolutam determinationem eius quæstionis, quam tot magnos viros ab Ecclesia separare: quia verò temporis oportunitas non ante se obtulit, quam cum Nicænum Concilium celebraretur; idcirco Augustinus toties repetit, in Concilio plenario orbis terræ, quæstionem illam tandem esse finitam.

AT, INQUIES, Stephanus Papa, congregato Concilio quodam particulari, iussit non rebaptizari, & excommunicandos censuit eos, qui rebaptizarent, vt scribit Dionysius Alexandrinus, Eusebio teste lib. 7. hist. cap. 4. & Augustinus lib. de vnicō Baptismo, cap. 14. Igitur quæstionem Papa cum particulari suo Concilio finire voluit, nec potuit. Proinde necessaria videntur omnino Concilia generalia.

RESPONDEO, vt lib. IV. de Pontifice, cap. VII. iam ante respondi, Stephanum quidem iussisse, ne ij rebaptizarentur, qui essent ab hæreticis